

[Justitsministeren.]

sagt, at jeg var til Disposition hver Dag, naar som helst man ønskede det, dog kun til Kl. 1 Nat.

Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at han var næsten helt sikker paa, at Vejen til at dæmme op mod nye folkestyrefjendtlige Bevægelser ikke gaar gennem Straffeloven. Jeg vil gaa endnu videre og sige, at jeg er helt sikker paa, at hvis man i Virkeligheden indskrænkede sig til at vedtage en ny Straffelov, saa vilde det være ret virkningsløst over for nye Bevægelser. Det kan ikke komme særlig overraskende for dem, der kender Socialdemokratiets principielle Opfattelse af, at det i alt væsentligt er økonomiske Grunde, der er Aarsagen til de forskellige Bevægelser, der opstaar. Jeg vil dog supplere denne Opfattelse med, at efter hvad man i de senere Aar har været Vidne til, saa har man ikke Ret i fra gammelsocialdemokratiske Side at tro paa, at det alene er de økonomiske Grundkræfter i Samfundet, der skaber de nye Bevægelser; men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. I hvert Fald er jeg fuldkommen enig med alle andre i Oppositionen om, at man kan ikke dæmme op for Bevægelser alene ved Straffeloven. Men saa mener man, at Konsekvensen er, at saa er det komplet ligegyldigt, hvad der staa i en Straffelov, men det er det ikke. Man kan heller ikke dæmme op imod eller faa Bugt med Tyveri, end ikke med Indbrudstyveri, ved nok saa skarpe Straffelovsbestemmelser, men derfor er det ikke ligegyldigt, hvilke Bestemmelser der staa i Straffeloven om Tyveri. Og det er da ogsaa i og for sig betegnende, at en hel Del af disse Bestemmelser netop anerkendes som nødvendige ogsaa fra Oppositionens Side af Hensyn til visse Foreteelser, der er sat i Gang af disse nye Bevægelser. Vi er naturligvis klar over fra Regeringens og Regeringspartiernes Side, at der skal mange andre Udveje til end en ny Straffelov eller ny Retsplejelov for at dæmme op mod nye Bevægelser.

Det er først og fremmest den økonomiske Politik i Forbindelse med Folkeoplysning og Pressens Opgave, det her kommer an paa. Straffeloven har kun en mindre væsentlig Opgave her, men ogsaa denne Opgave maa røgtes, og det er Justitsministerens Opgave at røgte den. Naar derfor den ærede Ordfører for Venstre siger, vendt mod Forslaget eller mod mig og mit Parti: Har Socialdemokratiet ikke selv været med til at misrekommandere Folkestyret i Danmark? saa ved jeg ikke

rigtig, hvad den ærede Ordfører sigter til. Hvis han i Almindelighed sigter til, at Socialdemokratiet ved Lejlighed har anvendt en voldsom Agitation — ogsaa efter min Mening en for voldsom Agitation —, har han Ret; men det gælder jo op gennem Tiderne alle mulige Oppositionspartier. Jeg har flere Gange sagt, at efter min Mening har „Social-Demokraten“ af og til som Opposition skrevet for groft, og efter min Mening skriver den nuværende Opposition for gemt. Det er forskellig Taktik, man anvender, men det er bare ikke det, det kommer an paa. Det er bare ikke det, det drejer sig om i de Forhold, vi diskuterer her. Thi uanset hvorledes den politiske Kamp har raset i den Menneskealder, jeg har levet — og jeg husker jo dog fra min Barndom baade Jyderup-Slaget og forskellige andre Ting under Provisorierne og har navnlig hørt fortælle om disse Ting —, saa er der en væsentlig, en meget væsentlig Forskel paa den Kamp, vi kan vente, og som allerede er indledet, og som har raset andre Steder i mange Aar, og den, der hidtil har været ført. Herhjemme har Kampen altid, saa længe de gamle Partier har bestaaet, været ført som en Kamp naturligvis om den politiske Magt, men ud fra et vist Fællesskab i Moral og Kultur-opfattelse, ud fra en vis Anerkendelse fra alle Sider af et fælles Kulturgrundlag. Det er det, der ikke længere er Tilfældet.

Jeg har været med i Socialdemokratiets Arbejde og Politik i 40 Aar, og jeg har staaet som ung Student paa venstre Fløj, selv om jeg altid blev betragtet som reaktionær, men jeg har aldrig nogen Sinde kunnet tænke mig Muligheden af, og jeg har aldrig hørt, at nogen, der betød noget inden for Socialdemokratiet, kunde tænke sig Muligheden af, at vi, i det Øjeblik vi blev i Stand til at overvinde vore Modstandere, saa vilde behandle dem grundlovsstridigt og ikke behandle dem som ligestillede Medborgere, saaledes som vi selv forlanger at blive behandlet. Det Kulturgrundlag har været fælles for alle Partierne, fra Socialdemokratiet over til det gamle Højre, og det Kulturgrundlag har man staaet paa en Menneskealder i Skandinavien, i England, i Holland og i Schweiz. Det har man forladt i nogle af de mest afgørende og største Stater i Europa baade mod Øst og mod Syd, og at denne Revolution i Synsmaaden selvfølgelig maa komme til paa forskellig Vis at paavirke de demokratiske Stater og ogsaa disse Staters Lovgivning, ligesom den paavirker vide Kredse særlig inden for Ung-